

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΜΙΑΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Αριθμός απόφασης 76/2018

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΜΙΑΣ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή ..., Πρωτόδικη, που ορίστηκε από τη Διευθύνουσα το Πρωτοδικείο Πρόεδρο Πρωτοδικών και από τη Γραμματέα

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την ...Μαρτίου 2018, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΟΣ: ... κατοίκου της ... της ομώνυμης Δημοτικής Ενότητας του ομώνυμου Καλλικράτειου Δήμου της Περιφερειακής Ενότητας ..., οδός ..., με Α.Φ.Μ. ... Δ.Ο.Υ. ..., ο οποίος παραστάθηκε διά του πληρεξούσιου δικηγόρου του Γεωργίου Σακκά, κατοίκου Λαμίας, οδός ..., ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Αμερικής 4, έχει Α.Φ.Μ. ... Δ.Ο.Υ. ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της Κωνσταντίνου Μπαρούτα, κατοίκου Λαμίας, οδός ..., ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

Ο ανακόπτων ζητά να γίνει δεκτή η από 16.11.2017 ανακοπή του, η οποία κατατέθηκε νόμιμα στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου, με αριθμό κατάθεσης ... και προσδιορίστηκε για να συζητηθεί στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν του ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την υπό κρίση ανακοπή, όπως το δικόγραφο και τα αιτήματα αυτής επιτρεπτά εκτιμώντας ο ανακόπτων ζητεί να ακυρωθεί, για τους αναφερόμενους σε αυτή λόγους, η από 22.11.2016 επιταγή προς πληρωμή, κάτω από αντίγραφο του πρώτου απογράφου της υπ' αριθ. .../2016 διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λαμίας, με την οποία επισπεύδεται εκτέλεση σε βάρος του για την επιδικασθείσα με την ως άνω διαταγή πληρωμής απαίτηση, η υπ' αριθ.11.2017 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας του Δικαστικού Επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Λαμίας ..., το υπ' αριθ.11.2017 απόσπασμα της ως άνω κατασχετήριας έκθεσης ακινήτων για τη διενέργεια πλειστηριασμού του ιδίου ως άνω Δικαστικού Επιμελητή και κάθε συναφής με τις ανωτέρω πράξη αναγκαστικής εκτέλεσης που επισπεύδει εναντίον του η καθ' ης, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην

κρινόμενη ανακοπή και να καταδικασθεί η καθ' ης στα δικαστικά του έξοδα. Η ανακοπή αυτή ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, κατά τις διατάξεις των άρθρων 933 και 934 § 1 εδ. α' ΚΠολΔ (όπως τα άρθρα αυτά τροποποιήθηκαν με το άρθρο 1 άρθρο όγδοο παρ. 2 του ν. 4335/2015, ενόψει του ότι εν προκειμένω η επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση διενεργήθηκε μετά την 01*1.01.2016), αφού από την επισημείωση της δικαστικής επιμελήτριας στο Εφετείο Λαμίας ... στο αντίγραφο της προσκομιζόμενης με επίκληση από την καθ' ης υπό κρίση ανακοπής, προκύπτει ότι αυτό επιδόθηκε προς την καθ' ης στις 23.11.2017, ήτοι εντός 45 ημερών από την ημέρα της κατάσχεσης (06.11.2017), καθόσον οι λόγοι της ανακοπής αφορούν τις προαναφερθείσες πράξεις εκτέλεσης έως και τη δημοσίευση του αποσπάσματος της κατασχετήριας έκθεσης, την απαίτηση, αλλά και αντιρρήσεις κατά του εκτελεστού τίτλου, τα ελαττώματα του οποίου, παρότι δεν αναφέρονται στην ως άνω τροποποιηθείσα διάταξη του άρθρου 934 § 1 περ. α' εδ. α' ΚΠολΔ ως λόγος που προβάλλεται εντός της προβλεπόμενης από αυτή προθεσμίας, πρέπει να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στην προθεσμία αυτή και εξακολουθεί να αποτελεί παραδεκτό λόγο της ανακοπής του άρθρου 933 § 1 ΚΠολΔ, αφού στην τελευταία διάταξη οι αντιρρήσεις κατά του εκτελεστού τίτλου ρητά εξακολουθούν να αναφέρονται ως λόγος που μπορεί να προβληθεί με την προβλεπόμενη στη διάταξη αυτή ανακοπή (βλ. Ευδοξία Κιουπτσίδου- Στρατουδάκη, Ζητήματα από το Δίκαιο της Αναγκαστικής Εκτέλεσης μετά τις τροποποιήσεις του ν. 4335/2015, Εισήγηση στην ΕΣΔΙ, ήδη δημοσιευθείσα στον Αρμενόπουλο 2016, τευχ. 1^ο). Εξάλλου, η κρινόμενη ανακοπή παραδεκτά εισάγεται ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλη (άρθρο 933 § 1 ΚΠολΔ) και κατά τόπο αρμόδιο (άρθρο 933 § 3 ΚΠολΔ), για να συζητηθεί κατά την προκειμένη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 937 § 3 σε συνδυασμό με 614 επ. ΚΠολΔ). Όμως, απορριπτό ως απαράδεκτο, λόγω της αοριστίας του, είναι το αίτημα της ανακοπής να ακυρωθεί οποιαδήποτε πράξη αναγκαστικής εκτέλεσης που επιχειρήθηκε με το συγκεκριμένο εκτελεστό τίτλο, διότι η ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ πρέπει να βάλει κατά συγκεκριμένης πράξης αναγκαστικής εκτέλεσης. Πρέπει, επομένως, η υπό κρίση ανακοπή, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή, να ερευνηθεί περαιτέρω κατά τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της.

Διαταγή πληρωμής μπορεί να εκδοθεί και για το κατάλοιπο κλεισθέντος αλληλόχρεου λογαριασμού, εφόσον αποδεικνύονται εγγράφως η σύμβαση του αλληλόχρεου λογαριασμού, η κίνησή του, το κλείσιμο και το κατάλοιπο αυτού. Εξάλλου, η περιλαμβανόμενη στη σύμβαση παροχής πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό ειδική συμφωνία OTL η οφειλή του πιστούχου προς την πιστώτρια τράπεζα, που θα προκόψει από το οριστικό κλείσιμο της πίστωσης, θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της τράπεζας, που επέχει θέση αποδεικτικού μέσου με ισχύ ιδιωτικού εγγράφου, παρέχοντας υπέρ της τράπεζας πλήρη απόδειξη, είναι έγκυρη ως δικονομική σύμβαση, διότι δεν προσκρούει στη δημόσια τάξη και μπορεί να αποτελέσει ΓΟΣ, κατά την έννοια του άρθρου 2 ν. 2251/1994 περί προστασίας των καταναλωτών, όπως ο νόμος αυτός ισχύει, δηλαδή όρο που έχει διατυπωθεί εκ των προτέρων από την πιστώτρια Τράπεζα για απροσδιόριστο αριθμό μελλοντικών συμβάσεων, αφού δεν επηρεάζει το βάρος απόδειξης, ούτε αποκλείει ή περιορίζει υπέρμετρα τη δυνατότητα του πιστούχου καταναλωτή να αμφισβητήσει τα επί μέρους κονδύλια του λογαριασμού, οπότε με την απόδειξη της ακρίβειας αυτών και του προκύπτοντος από τη σύγκριση αυτών καταλοίπου υποχρεούται η πιστώτρια (ΑΠ 35/2011,15/2007,1116/1996,1468/1995 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Με βάση τη συμφωνία αυτή, τα αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων της Τράπεζας, που διαφορετικά δεν θα είχαν τέτοια αποδεικτική δύναμη, αποτελούν *prima facie* αποδεικτικό μέσο (έγγραφο), με βάση το οποίο μπορεί να εκδοθεί

διαταγή πληρωμής (άρθρα 623 και 624 ΚΠολΔ). Εάν όμως η ανωτέρω συμφωνία συνοδεύεται και από τον επιπρόσθετο όρο ότι ο πιστούχος δεν δικαιούται να αμφισβητήσει το περιεχόμενο των αποσπασμάτων, το σκέλος αυτό της συμφωνίας είναι, σε κάθε περίπτωση, άκυρο. Αν μεν αποτέλεσε αντικείμενο ειδικής διαπραγματεύσεως των μερών, είναι άκυρο κατά το άρθρο 372 ΑΚ, διότι ενέχει υπέρμετρη δέσμευση της βούλησης και συνεπώς προσκρούει στη δημόσια τάξη (ΑΠ 316/1990 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Αν δε είναι προδιατυπωμένος ως γενικός όρος συναλλαγών είναι άκυρος ως καταχρηστικός, σύμφωνα με τα άρθρα 2 § 6 και 7 § 2 περ. κζ' του ν. 2251/1994, διότι περιορίζει υπέρμετρα τα αποδεικτικά μέσα του καταναλωτή πιστούχου (ΑΠ 370/2012 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»)].

Στην προκειμένη περίπτωση, με τον πρώτο λόγο της κρινόμενης ανακοπής ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι η υπ' αριθ. .../2006 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Δικαστηρίου τούτου, δυνάμει της οποίας επισπεύδεται αναγκαστική εκτέλεση από την καθ' ης, είναι άκυρη διότι έχει εκδοθεί για απαίτηση της καθ' ης που απορρέει από την αναφερόμενη σύμβαση πίστωσης με ανοιχτό (αλληλόχρεο] λογαριασμό, στην οποία έχει περιληφθεί όρος σχετικά με την απόδειξη της απαίτησης της καθ' ης, το περιεχόμενο του οποίου παραθέτει επί λέξει και το οποίο έχει ως εξής: «η απαίτηση της Τράπεζας που προκύπτει από το οριστικό κλείσιμο της πίστωσης αυτής και του ή των λογαριασμών που τηρούνται με βάση αυτή, αποδεικνύεται πλήρως με απόσπασμα από τα βιβλία της όπου θα εμφανίζεται η κίνηση του ή των λογαριασμών πίστωσης από την τελευταία αναγνώριση του ή των υπολοίπων τους από τον πιστούχο, που δεν έχει δικαίωμα αμφισβήτησής τους», όρος που είναι άκυρος, διότι συνεπάγεται υπέρμετρη δέσμευση της βούλησης του οφειλέτη, ως αντικείμενος στις διατάξεις των άρθρων 444 § 1, 448 § 1 ΚΠολΔ, άρθρου 2 §§ ό, 7 περ. κζ' ν. 2251/1994]. Ωστόσο, ο προκείμενος λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, διότι, όπως αναφέρεται στην ως άνω νομική σκέψη, και σε συνδυασμό με τα διαλαμβανόμενα στον προπαρατεθέντα όρο της ένδικης σύμβασης, ο οποίος επί λέξει παρατίθεται στο δικόγραφο της ανακοπής, η συμφωνία ότι η οφειλή του πιστούχου προς την πιστώτρια τράπεζα (καθ' ης η ανακοπή], που θα προκύψει από το οριστικό κλείσιμο της πίστωσης, θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της καθ' ης, αποτελεί έγκυρη δικονομική σύμβαση κατά το σκέλος που αναγνωρίζει πλήρη αποδεικτική δύναμη σε αποσπάσματα, φωτοτυπίες ή φωτοαντίγραφα των βιβλίων της καθ' ης Τράπεζας και δεν ενέχει υπέρμετρη δέσμευση του ανακόπτοντος- εγγυητή και ως εκ τούτου δεν προσκρούει στη δημόσια τάξη. Ας σημειωθεί στο σημείο αυτό ότι ο ως άνω όρος να μεν κατά το σκέλος του με το οποίο στερεί από τον πιστούχο και τους εγγυητές το δικαίωμα άρνησης του συνομολογούμενου τεκμηρίου της πλήρους απόδειξης από τα παραπάνω έγγραφα είναι, σύμφωνα με την ίδια ως άνω νομική σκέψη, άκυρος, διότι αποκλείει σε αυτούς την ανταπόδειξη, πλην όμως ο ισχυρισμός αυτός αλυσιτελώς προβάλλεται από τον ανακόπτοντα, χωρίς αμφισβήτηση του επιδικασθέντος με την παραπάνω διαταγή πληρωμής καταλοίπου αλληλόχρεου λογαριασμού ή έστω κάποιου συγκεκριμένου κονδυλίου από αυτά, που συναθροίζονται σε αυτό και περιέχονται στα αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων της καθ' ης η ανακοπή, που προσκομίστηκαν, σύμφωνα με τα ανωτέρω, νόμιμα επισυναπτόμενα στην αίτηση για την έκδοση της προαναφερθείσας διαταγής πληρωμής, με αποτέλεσμα ο ανωτέρω λόγος της ανακοπής να είναι και για το λόγο αυτό απορριπτέος.

Με τον δεύτερο λόγο της κρινόμενης ανακοπής ο ανακόπτων ισχυρίζεται γενικά και αφηρημένα ότι τυγχάνει άκυρος ως παράνομος και καταχρηστικός ο συμπεριλαμβανόμενος σε συμβάσεις πιστωτικών ιδρυμάτων συμβατικός όρος, σύμφωνα με τον οποίο η τράπεζα επιφυλάσσει στον εαυτό της το δικαίωμα του μονομερούς καθορισμού του

συμβατικού επιτοκίου, χωρίς να έχει θέσει εκ των προτέρων εύλογα κριτήρια για τον οφειλέτη, ως αντικείμενος στο άρθρο 2 § 7 περ. ε' και ια' του ν. 2251/1994, αφού αφήνει το τίμημα αόριστο και δεν επιτρέπει τον προσδιορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον καταναλωτή, επιπλέον δε ως αντίθετος και στο άρθρο 2 § 6 ν. 2251/1994, διότι επιφέρει για τους ανωτέρω λόγους διατάραξη της ισορροπίας δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών εις βάρος του καταναλωτή, γεγονός που επιφέρει ακυρότητα της όλης σύμβασης και την εντεύθεν ακυρότητα της ερειδόμενης στη σύμβαση αυτή απαίτησης της καθ' ης, την οποία υποχρεώθηκε αυτός να της καταβάλει με την υπ' αριθ. .../2016 διαταγή πληρωμής, δυνάμει της οποίας επισπεύδεται από την καθ' ης αναγκαστική εκτέλεση εις βάρος του. Ο λόγος αυτός, που αφορά στην παραβίαση των διατάξεων του Νόμου περί Προστασίας Καταναλωτών, παραδεκτά μεν προβάλλεται από τον ανακόπτοντα, απορριπτομενών των περί του αντιθέτου ισχυρισμών της καθ' ης η ανακοπή, καθόσον αυτός εμπίπτει στις προστατευτικές διατάξεις του ως άνω νόμου, ως τελικός αποδέκτης των τραπεζικών υπηρεσιών της καθ' ης και συγκεκριμένα ως εγγυητής υπέρ της πιστούχου ομόρρυθμης εταιρείας, μη ενεργών στο πλαίσιο της επιχειρηματικής ή επαγγελματικής του δραστηριότητας (ad hoc ΜΠρΘεσ 359/2016 ΤΝΠ Ισοκράτης], πλην όμως τυγχάνει απορριπτέος ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας, καθόσον δε γίνεται επίκληση συγκεκριμένου όρου της μεταξύ της καθ' ης και της πιστούχου ομόρρυθμης εταιρείας σύμβασης πίστωσης, στην οποία ο ανακόπτων συμβλήθηκε ως εγγυητής, δυνάμει του οποίου όρου προβλέφθηκε ο μονομερής καθορισμός του επιτοκίου από την καθ' ης, ούτε ποιο το ακριβές περιεχόμενο του σχετικού όρου, ώστε να μπορέσει να ελεγχθεί το κύρος του από το Δικαστήριο με βάση τα κριτήρια του ν.2251/1994, ούτε άλλωστε αναφέρονται στην ανακοπή αφενός μεν οι συνέπειες της ύπαρξης του εν λόγω όρου στην εξέλιξη της επίδικης σύμβασης, αφετέρου ότι η καθ' ης έκανε χρήση του όρου αυτού. Για τον ίδιο άλλωστε λόγο, απορριπτέος ως προδήλως απαράδεκτος λόγω αοριστίας τυγχάνει και ο τρίτος λόγος της υπό κρίση ανακοπής, με τον οποίο ο ανακόπτων παραπονείται για ακυρότητα του συνόλου των προδιατυπωμένων όρων της σύμβασης χορήγησης πίστωσης, την εκπλήρωση της οποίας εγγυήθηκε, για το λόγο ότι η καθ' ης κατά την κατάρτιση της ανωτέρω σύμβασης κατά παράβαση του άρθρου 2 § 1 ν. 2251/1994, δεν του υπέδειξε αυτούς και δεν του έδωσε τη δυνατότητα να λάβει γνώση του περιεχομένου τους, καθόσον με το λόγο αυτό πλήττονται όλοι συλλήβδην οι όροι της παραπάνω σύμβασης χωρίς περαιτέρω εξειδίκευση της αφορώσας τον κάθε όρο πλημμέλειας, επιπλέον δε ο ανωτέρω λόγος ανακοπής αλυσιτελώς προβάλλεται, αφού ο ανακόπτων δεν επικαλείται ότι η ακυρότητα του όρου αυτού συνεπάγεται την ακυρότητα ολόκληρης της σύμβασης (άρθρο 181 ΑΚ), σε κάθε δε περίπτωση ο παραπάνω λόγος είναι απορριπτέος και ως ουσία αβάσιμος, καθόσον όπως αποδεικνύεται από το κείμενο της υπ' αριθ. 1.141/30/30.4.1999 σύμβασης πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό που καταρτίστηκε μεταξύ της ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία «...» και της «ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», στα δικαιώματα και υποχρεώσεις της οποίας έχει ήδη δυνάμει διαδοχικών καθολικών και ειδικών διαδοχών υπεισέλθει η καθ' ης, και στην οποία (σύμβαση) συμβλήθηκε ο ανακόπτων ως εγγυητής, υπογράφοντας αυτήν, στο τέλος της σύμβασης περιλήφθηκε ο υπ' αριθ. 25 όρος με το ακόλουθο περιεχόμενο «Όλα τα ανωτέρω γίνονται καθ' ολοκληρίαν δεκτά από όλα τα συμβαλλόμενα μέρη και υπογράφουν όπως ακολουθεί αφού έλαβαν καθένα από ένα όμοιο αντίτυπο», ώστε σαφώς συνάγεται ότι όλα τα συμβαλλόμενα μέρη ενημερώθηκαν και έλαβαν γνώση του περιεχομένου του συνόλου των μεταξύ τους συνομολογηθέντων όρων, η δε τράπεζα ουδόλως τους στέρησε τη δυνατότητα να λάβουν πραγματική γνώση αυτών, αντιθέτως δε, διευκόλυνε την περιέλευση των συμβατικών όρων σε

γνώση του ανακόπτοντα με την παροχή και σε αυτόν αντιγράφου της ανωτέρω σύμβασης.

Με τον τέταρτο λόγο της κρινόμενης ανακοπής ο ανακόπτων ισχυρίζεται γενικά και αφηρημένα ότι η καθ' ης έχει περιλάβει «κεκαλυμμένα» στη μεταξύ τους σύμβαση τον άκυρο ως παράνομο και καταχρηστικό όρο, σύμφωνα με τον οποίο η αναγνώριση του καταλοίπου του μεταξύ τους αλληλόχρεου λογαριασμού θα συνιστά πλήρη απόδειξη, ως αντίθετος στο άρθρο 2 § 6 ν. 2251/1994, διότι προσκρούει στην καθιερούμενη στο εν λόγω άρθρο αρχή της διαφάνειας, που επιτάσσει οι όροι να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο και σαφή, γεγονός που επιφέρει ακυρότητα της υπ' αριθ. .../2016 διαταγής πληρωμής, δυνάμει της οποίας επισπεύδεται από την καθ' ης αναγκαστική εκτέλεση εις βάρος του, κατά το μέτρο που η επιδικασθείσα με την παραπάνω διαταγή πληρωμής απαίτηση της καθ' ης στηρίχθηκε σε διαδοχικές αναγνωρίσεις εκ μέρους του ιδίου του προσωρινού καταλοίπου του λογαριασμού. Ότι επιπλέον, σε κάθε περίπτωση οι προαναφερθείσες περιοδικές αναγνωρίσεις καταλοίπων δόθηκαν κατόπιν απειλών εκ μέρους της καθ' ης και για το λόγο αυτή, η διαταγή πληρωμής (εκτελεστός τίτλος), δυνάμει της οποίας η καθ' ης επισπεύδει εκτέλεση, είναι άκυρη. Ο λόγος αυτός, τυγχάνει απορριπτέος ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας, καθόσον δεν γίνεται επίκληση συγκεκριμένου όρου της ως άνω σύμβασης πίστωσης, στην οποία ο ανακόπτων συμβλήθηκε ως εγγυητής, δυνάμει του οποίου όρου προβλέφθηκε έστω κεκαλυμμένα η δικονομική σύμβαση περί αναγνώρισης του καταλοίπου, ούτε ποιο το ακριβές περιεχόμενο του σχετικού όρου, ώστε να μπορέσει να ελεγχθεί το κύρος του από το Δικαστήριο με βάση τα κριτήρια του ν.2251/1994, όσον αφορά δε ειδικότερα το σκέλος του λόγου αυτού που αφορά την ακυρωσία των εκ μέρους του ανακόπτοντος αναγνωρίσεων των προσωρινών καταλοίπων, αυτός τυγχάνει προδήλως αόριστος, καθόσον δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά προς θεμελίωση του λόγου αυτού ούτε διευκρινίζεται ποιες συγκεκριμένα από τις συντελεσθείσες αναγνωρίσεις αφορά ούτε κατά ποιο μέρος επέδρασε η επικαλούμενη ακυρότητα στην τελική διαμόρφωση της συνολικής απαίτησης της καθ' ης που επιδικάστηκε σε αυτήν με την υπ' αριθ. /2016 διαταγή πληρωμής.

Με τον πέμπτο λόγο της ανακοπής του ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι η καθ' ης κατά τη λειτουργία της μεταξύ τους σύμβασης πίστωσης υπολόγιζε τους τόκους σε ημερολογιακό έτος 360 και όχι 365 ημερών και ο κατ' αυτό τον τρόπο υπολογισμός του επιτοκίου προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας, που επιβάλλει οι Γ.Ο.Σ. των συμβάσεων να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ώστε ο απρόσεκτος ως προς την ενημέρωση του, αλλά διαθέτων τη μέση αντίληψη, κατά τον σχηματισμό της δικαιοπρακτικής του απόφασης, καταναλωτής, να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις που αναλαμβάνει, και συνεπώς οι ίδιοι ως καταναλωτές δεν πληροφορούντο το πραγματικό ετήσιο επιτόκιο, όπως αυτό θα έπρεπε να προσδιορίζεται, επιπρόσθετα δε επιβαρύνονταν για κάθε ημέρα με 1,3889% περισσότερους τόκους, που ανατοκίζονταν, παράλληλα δε ότι ο κατά τον ανωτέρω τρόπο υπολογισμός των τόκων προσκρούει και στην ενσωματωθείσα στο εθνικό δίκαιο με την ΚΥΑ 21-178/13.02.2001 κοινοτική Οδηγία 98/7/ΕΚ, κατ' επιταγή της οποίας εφαρμόζεται στην καταναλωτική πίστη με στενή έννοια το έτος των 365 ημερών. Ο λόγος αυτός είναι προεχόντως απορριπτέος ως αόριστος, αφού ναι μεν η συμφωνία υπολογισμού του τόκου με βάση το έτος 360 ημερών μπορεί να ελεγχθεί από πλευράς συμφωνίας του με την αρχή της διαφάνειας, που επιτάσσει το άρθρο 2 § 6 του ν. 2251/1994, ωστόσο ο ανακόπτων δεν προσβάλλει συγκεκριμένα κονδύλια του τηρηθέντος λογαριασμού, ούτε επικαλείται ποιο είναι το παρανόμως επιδικασθέν ποσό από την επιβάρυνση του υπολογισμού του επιτοκίου με τον υπολογισμό του έτους των 360 ημερών, ώστε μόνον κατ' αυτό το ποσό να κριθεί εάν η διαταγή πληρωμής, δυνάμει

της οποίας επισπεύδεται εκτέλεση, είναι άκυρη (ΕφΘεσ 1034/2013, ΕφΑΘ 1159/2012, ΠΠρΘεσ 16252/2013 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Ο προσδιορισμός δε αυτός είναι απαραίτητος και για τον πρόσθετο λόγο ότι η τυχόν ακυρότητα κάποιου κονδυλίου συνεπάγεται ακυρότητα αντίστοιχου ποσού της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, η οποία αποτελείται από περισσότερα επιμέρους κονδύλια, χωρίς να πλήττει αυτήν στο σύνολο της (ΕφΘεσ 317/2009 ΔΕΕ 2009.819, ΠΠρΒολ 184/2009 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Εξάλλου, ο ίδιος λόγος είναι απορριπτέος και ως μη νόμιμος κατά το σκέλος που ο ανακόπτων επικαλείται την παραβίαση εκ μέρους της καθ' ης κανόνων της κοινοτικής Οδηγίας 97/7/ΕΚ (που ενσωματώθηκε στο εθνικό δίκαιο με την ΚΥΑ Ζ1-178/13.2.2001], διότι αυτοί δεν τυγχάνουν εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση, που αφορά σύμβαση πίστωσης με αλληλόχρεο λογαριασμό (βλ. σχετικά ΕφΑΘ 1159/2012 ΔΕΕ 2012.676, ΕφΑΘ 227/2012 ΧΡΗΔΙΚ 262.2012, ΕφΑΘ 1778/2010 Αρμ. 2010.1829). Ειδικότερα, εν προκειμένω, η καθ' ης η ανακοπή, συμμορφούμενη με το άρθρο 3 § 1 του ν. 2842/2000, την υπ' αριθ. 30/19.04.2000 (ΦΕΚ Α' 43/2000) απόφαση του Συμβουλίου Νομισματικής Πολιτικής της Τράπεζας της Ελλάδος και την υπ' αριθ. 15/19.04.2000 απόφαση της εκτελεστικής επιτροπής της Ενώσεως Ελληνικών Τραπεζών, νόμιμα εφάρμοσε στους εκτοκισμούς της το έτος των 360 ημερών, με σχετικό όρο της επίδικης σύμβασης. Επιπλέον, οι κανόνες της κοινοτικής Οδηγίας 97/7/ΕΚ, που ενσωματώθηκε στο εθνικό δίκαιο με την ΚΥΑ 21- 178/13.02.2001 (πλέον ισχύει η υπ' αριθ. ΖΙ-699/2010 Κοινή Υπουργική Απόφαση), δεν τυγχάνουν εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση, καθώς η κρινόμενη περίπτωση δεν αφορά διαφορά πραγματοποιηθείσα με μέσα ηλεκτρονικής συναλλαγής (και ιδίως σχέσεις μεταξύ του εκδότη και κατόχου πιστωτικής κάρτας), αλλά σύμβαση χορήγησης πίστωσης με αλληλόχρεο λογαριασμό.

Επιπρόσθετα, με τους έκτο, έβδομο και ένατο λόγους της κρινόμενης ανακοπής, ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι η καθ' ης κατά τη διάρκεια λειτουργίας της σύμβασης και πριν την καταγγελία αυτής χρέωνε στον τηρούμενο από αυτήν λογαριασμό παράνομα με ποσά για εισφορά του ν. 128/1975, έξοδα και προμήθειες, προβαίνοντας εν συνεχεία σε ανατοκισμό των παράνομων αυτών χρεώσεων και ως εκ τούτου τα επιδικασθέντα με την υπ' αριθ. .../2016 διαταγή πληρωμής κονδύλια υπολογίστηκαν παράνομα και επιπλέον ότι η ένδικη απαίτηση της καθ' ης εμπεριέχει και τόκους που προέκυψαν κατόπιν υπολογισμού τους με επιτόκια μεγαλύτερα των εκάστοτε ανώτατων ορίων δικαιοπρακτικών τόκων και γι' αυτό η απαίτηση της καθ' ης δεν είναι εκκαθαρισμένη, για τον λόγο δε αυτό και η διαταγή πληρωμής δύναμει της οποίας αυτή επισπεύδει εκτέλεση είναι άκυρη. Οι λόγοι αυτοί είναι απορριπτέοι προεχόντως ως απαράδεκτοι λόγω αοριστίας, καθόσον δεν προσβάλλεται με αυτούς συγκεκριμένο κονδύλιο του τηρηθέντος μεταξύ των μερών λογαριασμού, ούτε αναφέρεται κατά σαφή τρόπο κάποιος λόγος για τον οποίο ήταν άκυρη η μετακύλιση της εν λόγω εισφοράς και η χρέωση προμηθειών και εξόδων στην πιστούχο εταιρεία, ούτε το ποσό τόκων που επιβάρυνε την απαίτηση της καθ' ης και το οποίο προέκυψε κατόπιν του επικαλούμενου παράνομου υπολογισμού των τόκων με επιτόκιο μεγαλύτερο από το επιτρεπόμενο, παρά μόνον προβάλλεται μία γενική αμφισβήτηση της ορθότητας του τηρηθέντος λογαριασμού προς εξυπηρέτηση της μεταξύ των διαδίκων μερών λειτουργούσας σύμβασης τοκοχρεωλυτικού δανείου, με συνέπεια να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος της νομικής και ουσιαστικής βασιμότητας των παραπάνω λόγων της ανακοπής και η κρίση περί ακυρότητας της προαναφερθείσας διαταγής πληρωμής, αν αυτοί γίνουν δεκτοί, κατά το μέρος που αφορούν σε απαίτηση που εμπεριέχει τυχόν παράνομες χρεώσεις.

Κατά τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 1 του ν. 128/1975 «επιβάλλεται από το έτος 1976 εισφορά, βαρύνουσα τα πόσης φύσεως εν Ελλάδι λειτουργούντα πιστωτικά ιδρύματα, περιλαμβανόμενης και της Τράπεζας της Ελλάδος

υπέρ του εν τη παραγράφω 1 του παρόντος άρθρου λογαριασμού, ανερχόμενη εις ποσοστό ένα (1) επί τοις χιλίοις ετησίως επί του ετησίου ύψους εντός εκάστου ημερολογιακού έτους μηνιαίων υπολοίπων των χορηγούμενων υπ' αυτών πάσης φύσεως δανείων ή πιστώσεων, περιλαμβανομένων και των πιστώσεων προς Τράπεζας, ως και προς το Δημόσιον, πλην των εντόκων γραμματίων. Η εισφορά αυτή οφείλεται πέραν των δυνάμει της από 19 Μαρτίου 1962 μεταξύ των Τραπεζών συμβάσεως, ως αυτή ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, συμφωνηθεισών εισφορών». Από τη διάταξη αυτή, ούτε προβλέπεται ρητά ως συμβατικά δυνατή, αλλά ούτε και απαγορεύεται η συμβατική μετακύλιση της εισφοράς που θεσπίζεται με τον νόμο αυτό. Η ρυθμιστική ισχύς του ως άνω νόμου εξαντλείται στον καθορισμό του υπόχρεου, έναντι του Δημοσίου, προσώπου στα πλαίσια της έννομης σχέσης που ιδρύεται με τη σχετική διάταξη και αφορά, επομένως, αποκλειστικά την (κάθετη) σχέση μεταξύ κράτους και πιστωτικών ιδρυμάτων και όχι την (οριζόντια) σχέση μεταξύ πιστωτικών ιδρυμάτων και δανειοληπτών. Η μετακύλιση της εισφοράς στους τελευταίους αυτούς επιτρέπεται με βάση την αρχή της ιδιωτικής αυτονομίας και εφόσον δεν απαγορεύεται από άλλη διάταξη, ως τέτοιας νοούμενης της θέσπισης ανώτατου ορίου επιτοκίου, το οποίο θα υπερέβαινε η εισφορά αυτή, και μόνο αν δεν υπήρχε αντίθετη ρύθμιση. Επομένως, ο υπολογισμός του ποσοστού της εισφοράς του ν. 128/1975 για τον καθορισμό του επιτοκίου δανείων της Τράπεζας, με έμμεσο αποτέλεσμα τη μετακύλιση της εισφοράς αυτής στον δανειοδοτούμενο, είναι νόμιμος, γιατί δεν αντίκειται στη διάταξη του άρθρου 1 § 3 του ν. 128/1975, η οποία δεν καθιερώνει απαγορευτικό κανόνα δικαίου, κατ' άρθρο 174 ΑΚ, ούτε σε άλλο απαγορευτικό κανόνα δικαίου, εντάσσεται δε στο πλαίσιο του ελεύθερου καθορισμού των επιτοκίων. Εξάλλου, και υπό το καθεστώς ελεύθερης διαμόρφωσης των επιτοκίων, η Τράπεζα της Ελλάδος επέβαλε την υποχρέωση για ξεχωριστή αναφορά της σχετικής επιβάρυνσης με αποφάσεις της (ΠΔ/ΤΕ 1969/1993 και 2501/2002). Η ΠΔ/ΤΕ 2501/2002, στο άρθρο Β2 επεκτείνει την υποχρέωση ενημέρωσης του πελάτη από την Τράπεζα και στην επιβολή «ειδικών εισφορών» και η εισφορά του ν. 128/1975 είναι μια τέτοια ειδική εισφορά. Η επιβολή της εισφοράς αυτής στον δανειολήπτη μπορεί να ελεγχθεί μόνο από άποψη διαφάνειας, ιδίως όταν επιβάλλεται χωρίς προηγούμενη επαρκή ενημέρωση ή κατά τρόπο κεκαλυμμένο (ΑΠ 430/2005, ΕφαΘ 1159/2012, ΕφΘεσ 492/2010, ΕφαΘ 1558/2007 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Εξάλλου, η εισφορά αυτή αποτελεί μέρος του ετήσιου πραγματικού επιτοκίου και, επομένως, νόμιμα ανατοκίζεται (ΕφΘεσ 1224/2017 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΕφαΘ 4424/2009 ΕλλΛνη 2011 875, ΠΠρωτΘεσ 16258/2013 Αρμ 2014.1171 βλ και Σ. Ψυχομάνη άρθρο «Τα τραπεζικά επιτόκια» σε ΝοΒ 1995, σελ. 16. 17).

Στην προκειμένη περίπτωση, με τον όγδοο λόγο της υπό κρίση ανακοπής, όπως αυτός κατά το περιεχόμενό του επιτρεπτά εκτιμάται, ο ανακόπτων ισχυρίζεται ΟΠΙ η διαταγή πληρωμής δυνάμει της οποίας η καθ' ης επισπεύδει εν προκειμένω εκτέλεση, είναι ακυρωτέα διότι η σύμβαση δανείου με βάση την οποία αυτή εκδόθηκε εμπεριέχει όρο σύμφωνα με τον οποίο παρανόμως επιβλήθηκε σε αυτόν η εισφορά του Ν. 128/1975, χωρίς να αναφέρεται η αιτία μετακύλισης της εισφοράς αυτής στην πιστούχο, διότι η καθ' ης, παρανόμως και κατά παράβαση της αρχής της διαφάνειας, προέβη, δυνάμει σχετικού όρου ο οποίος τυγχάνει άκυρος, σε ανατοκισμό και της προβλεπόμενης από το Ν. 128/1975 εισφοράς, η οποία συνιστά επί της ουσίας φόρο, του οποίου ο ανατοκισμός απαγορεύεται, η ακυρότητα δε των επιμέρους κονδυλίων επηρεάζει την αποδεικτικό τη τα των εγγράφων και να καθιστά ανεκκαθάριστη την απαίτηση που επιδικάστηκε με τη διαταγή πληρωμής. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος προεχόντως ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας, καθόσον δεν προσβάλλεται με αυτόν συγκεκριμένο κονδύλιο του τηρηθέντος μεταξύ των μερών

λογαριασμού και ειδικότερα τα ποσά της εν λόγω εισφοράς και των τόκων αυτής, αντίστοιχα, παρά μόνον προβάλλεται μία γενική αμφισβήτηση της ορθότητας του τηρηθέντος λογαριασμού προς εξυπηρέτηση της μεταξύ των διαδίκων μερών λειτουργούσας σύμβασης πίστωσης, με συνέπεια να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος της νομικής και ουσιαστικής βασιμότητας του προκειμένου λόγου της ανακοπής και η κρίση περί ακυρότητας της προαναφερθείσας διαταγής πληρωμής, αν αυτός γίνει δεκτός, κατά το μέρος που αφορά σε απαίτηση που εμπεριέχει τυχόν παράνομες χρεώσεις, δεδομένου του ότι η ύπαρξη του όρου περί μετακύλισης της εν λόγω εισφοράς δεν επιφέρει, δίχως επίκληση άλλου τινός, γενική ακυρότητα της σύμβασης, αλλά μόνον του μέρους στο οποίο επιδρά, η δε απαίτησή της ουδόλως μπορεί να κριθεί συνολικά άκυρη για τον παραπάνω λόγο. Εξάλλου, σε κάθε περίπτωση, ο λόγος αυτός, είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, διότι η μετακύλιση της εισφοράς του ν. 128/1975 στον δανειολήπτη δεν είναι παράνομη και δεν απαγορεύεται, περαιτέρω δε, εν προκειμένω, με όρο της σύμβασης πίστωσης που συνήφθη μεταξύ καθ' ης και της πιστούχου εταιρείας, στην οποία (σύμβαση] συμβλήθηκε ως αυτοφειλέτης και ο ανακόπτων-εγγυητής, ορίστηκε, όπως άλλωστε συνομολογεί και η καθ' ης, ότι επιπλέον του συνομολογούμενου τόκου η πιστούχος έχει υποχρέωση να καταβάλλει και την εισφορά του ν. 128/1975. Εφόσον λοιπόν στον σχετικό όρο [ΓΟΣ] γίνεται ειδική αναφορά για τη χρέωση της πιστούχου και με την ειδική εισφορά του Ν. 128/1975, οι απαιτήσεις διαφάνειας και ενημέρωσης έχουν ικανοποιηθεί, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος, για την απαγόρευση σχετικής ρήτρας, σύμφωνα με τα όσα αναφέρθηκαν στην προηγηθείσα νομική σκέψη, ενώ, δεδομένου ότι η εισφορά αυτή αποτελεί μέρος του ετήσιου πραγματικού επιτοκίου, νόμιμα ανατοκίζεται.

Από τις διατάξεις των άρθρων 47, 64 και 67 του ν.δ. 17.7/13-8- 1923 «περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιρειών», 112 του ΕισΝΑΚ, 668 ΕμπΝ, 361, 436 και 438 του ΑΚ συνάγονται τα εξής: Με τη σύμβαση πίστωσης με ανοικτό λογαριασμό, ήτοι με αλληλόχρεο λογαριασμό, η συμβαλλόμενη ανώνυμη, τραπεζική συνθήως, εταιρία, ονομαζόμενη πιστώτρια, και ο αντισυμβαλλόμενος, ονομαζόμενος πιστούχος, συμφωνούν να παράσχει εκείνη πίστωση ορισμένου χρηματικού ποσού σ' αυτόν, συνήθως δυνάμενο να αναλάβει τα δανειζόμενα χρήματα είτε εφάπαξ είτε διαδοχικά, και να καταχωρίζουν τις εκατέρωθεν απαιτήσεις από τις μεταξύ τους συναλλαγές, ονομαζόμενες και αποστολές, σε ενιαίο λογαριασμό με τη μορφή χρεωπιστωτικών κονδυλίων, ώστε να οφείλεται μόνο το μέλλον να προκόψει κατάλοιπο κατά το οριστικό κλείσιμο του λογαριασμού (βλ. ΑΠ 1453/2007 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΑΠ 1227/2006 ΔΕΕ 2007.61, ΑΠ 579/2006 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΕφΠατρ 98/2006 ΕΠΙΣΚΕΜΠΔ 2006.509). Συνεπώς, κάθε τέτοια απαίτηση του ενός ή του άλλου μέρους από την καταχώριση της στο λογαριασμό χάνει την αυτοτέλεια της και δεν είναι απαιτητή, χωρίς μάλιστα να καθίσταται απαιτητή μετά το οριστικό κλείσιμο του λογαριασμού και τούτο λόγω της συγχώνευσης της με τις λοιπές καταχωρισμένες απαιτήσεις, ενώ δανειστής θεωρείται εκείνο το συμβαλλόμενο μέρος υπέρ του οποίου προκύπτει το οριστικό πιστωτικό κατάλοιπο. Χαρακτηριστικά γνωρίσματα της εν λόγω σύμβασης είναι η παροχή της πίστωσης και ο ανοικτός λογαριασμός, ο οποίος προϋποθέτει δυνατότητα εκατέρωθεν αποστολών σε οποιαδήποτε στιγμή έως το οριστικό κλείσιμο του, ενώ είναι αδιάφορο το αν σε συγκεκριμένη περίπτωση οι αποστολές του ενός μέρους πάντοτε υπολείπονται καθ' ύψος των αποστολών του άλλου μέρους ή και παύουν να λαμβάνουν χώρα μετά ορισμένη στιγμή (βλ ΑΠ 1458/2006 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Αρκεί να εκτιμάται από το περιεχόμενο της σύμβασης ότι παρασχέθηκε στα μέρη η δυνατότητα αμοιβαίων χρεοπιστώσεων, έστω και αν δεν προέβησαν σ' αυτές πράγματι και δεν είναι ανάγκη ο λογαριασμός να έγινε πιστωτικός διαδοχικά και για τα δύο μέρη [βλ ΑΠ

Στην προκειμένη περίπτωση, με τον δέκατο λόγο της κρινόμενης ανακοπής, όπως αυτός επιτρεπτά εκτιμάται, ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι η ένδικη σύμβαση πίστωσης με αλληλόχρεο λογαριασμό, έστω και αν χαρακτηρίστηκε ως τέτοια από τους συ μ β άλλο μένους, δε δύναται να εξυπηρετηθεί με αλληλόχρεο λογαριασμό ελλείψει αμοιβαιότητας των εκατέρωθεν αποστολών ως απαιτήσεων και ενόψει αυτού η καθ' ης παρανόμως τήρησε προς εξυπηρέτηση της σύμβασης αυτής αλληλόχρεο λογαριασμό, με αποτέλεσμα η εντεύθεν προκύψασα απαίτησή της, που της επιδικάστηκε με την υπ' αριθ. 103/2016 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Δικαστηρίου τούτου, να είναι άκυρη. Ο παραπάνω λόγος είναι απορριπτέος ως προδήλως αόριστος επειδή για τη θεμελίωσή του ο ανακόπτων δεν αναφέρει το ποσό τυχόν παράνομων κατά τα ανωτέρω χρεώσεων που επιβάρυναν την απαίτηση της καθ' ης με συνέπεια να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος της νομικής και ουσιαστικής βασιμότητας του ανωτέρω λόγου της ανακοπής, τυγχάνει δε και ουσία αβάσιμος, καθόσον από τα προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα αποδεικνύεται ότι η καθ' ης προσκόμισε, ενώπιον της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λαμίας, που εξέδωσε την προσβαλλόμενη διαταγή -πληρωμής, αποσπάσματα των εμπορικών της βιβλίων, από τα οποία προκύπτει σαφώς η κίνηση του τηρηθέντος προς εξυπηρέτηση της εν λόγω σύμβασης λογαριασμού, ο οποίος φέρει το χαρακτήρα αλληλόχρεου λογαριασμού, ενόψει του ότι κατά τη λειτουργία αυτού τίθεντο από τη δανείστρια καθ' ης στη διάθεση της πιστούχου ομόρρυθμης εταιρείας χρηματικές πιστώσεις χρηματικών ποσών μέχρι του ύψους του ανώτατου ισχύοντος μεταξύ τους πιστωτικού ορίου, των οποίων η τελευταία έκανε χρήση και παράλληλα η πιστούχος, προς μερική εξόφληση της πίστωσης και «ανακύκλωση» αυτής έφερε σε χρέωσή της διάφορα χρηματικά ποσά ή απαιτήσεις της εναντίον τρίτων, το γεγονός δε ότι οι αποστολές εκ μέρους της πιστούχου υπολείπονταν πάντοτε καθ' ύψος αυτών της καθ' ης, δεν ασκεί καμία έννομη επιρροή, για το χαρακτηρισμό του τηρηθέντος μεταξύ των μερών λογαριασμού ως αλληλόχρεου, καθόσον, σύμφωνα με όσα διαλαμβάνονται στη νομική σκέψη που προηγήθηκε, αρκεί το ότι παρασχέθηκε στα μέρη η δυνατότητα αμοιβαίων χρεοπιστώσεων, έστω και αν δεν προέβησαν πράγματι σ' αυτές. Περαιτέρω, με τον ενδέκατο λόγο της ανακοπής του, όπως το περιεχόμενο αυτού εκτιμάται, ο ανακόπτων επικαλείται ακυρότητα, λόγω καταχρηστικότητας, του συνομολογηθέντος μεταξύ αυτού και της καθ' ης υπ' αριθ. ... όρου της σύμβασης πίστωσης υπέρ της οποίας εγγυήθηκε, με τον οποίο (όρο) προβλέπεται η παραίτηση του ίδιου ως εγγυητή από ευεργετήματα και ενστάσεις που θα μπορούσε να αντιτάξει κατά της καθ' ης-πιστώτριας, διότι πρόκειται για προδιατυπωμένο γενικό όρο συναλλαγών, που δεν αποτέλεσε αντικείμενο ειδικής διαπραγμάτευσης, ο οποίος είναι άκυρος, ως αντίθετος στη διάταξη του άρθρου 6 § 2 του ν. 2251/1994, καθώς παραβιάζει την αρχή της διαφάνειας και διαταράσσει την ισορροπία των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων σε βάρος του ίδιου ως καταναλωτή, η δε ακυρότητα του παραπάνω όρου καθιστά άκυρη όλη τη σύμβαση με συνέπεια να μην υφίσταται έγκυρη απαίτηση της καθ' ης ούτε και έγκυρος τίτλος (υπ' αριθ. .../2016 διαταγή πληρωμής) προς επίσπευση της εναντίον του εκτέλεσης. Ο παραπάνω λόγω ανακοπής τυγχάνει απορριπτέος ως μη νόμιμος. Ειδικότερα, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 854 και 857 ΑΚ προκύπτει ότι ο εγγυητής μπορεί να παραιτηθεί από την ένστασή της διζήσεως και συνεπώς η σχετική συμφωνία μεταξύ τράπεζας και εγγυητή είναι έγκυρη στα πλαίσια της ελευθερίας των συμβάσεων (άρθρο 361 ΑΚ), ο σχετικός δε όρος της τραπεζικής σύμβασης δεν είναι αδιαφανής, ώστε να αντίκειται στις διατάξεις του νόμου περί προστασίας του καταναλωτή. Κι αυτό γιατί ο καταναλωτής, με την αποδοχή αυτού του όρου, είναι σε θέση να αντιληφθεί ότι παραιτείται από ένα ευεργέτημα

που του παρέχει ο νόμος αυτό της ένστασης της διζήσεως. Και μπορεί μεν η έννοια «ένσταση της διζήσεως» να είναι έννοια νομική, ο καταναλωτής, όμως, έχει όλη τη δυνατότητα να ενημερωθεί για τη σημασία της από το νομικό του παραστάτη. Επιπλέον, και ο όρος με τον οποίο προβλέπεται ότι ο εγγυητής θα ευθύνεται απέναντι στην τράπεζα ως πρωτοφειλέτης, δε διαταράσσει τη συμβατική ισορροπία προμηθευτή και εγγυητή σε βάρος του τελευταίου, καθόσον η συνομολόγησή του καμιά δυσμενή συνέπεια δεν έχει εις βάρος του εγγυητή, αφού αυτός έχει ήδη παραιτηθεί από την ένσταση της διζήσεως και δεν έχει έτσι τη δυνατότητα να αρνηθεί την καταβολή της οφειλής του προς την τράπεζα, ακόμα και αν η τελευταία δεν έχει στραφεί προηγουμένως εναντίον του οφειλέτη της για την ικανοποίηση της απαίτησής της. Συνεπώς, δεν προσβάλλονται, με τη συνομολόγηση του παραπάνω όρου, τα δικαιώματα του εγγυητή προς όφελος της τράπεζας, ώστε να διαταράσσονται τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των μερών εις βάρος του πρώτου (ΑΠ 1886/2014 ΤΝΠ Ισοκράτης, ΕφΑΘ 5253/2003 ΔΕΕ 2004.797, ΠΠρθεσ 4581/2012 ΤΝΠ Ισοκράτης). Περαιτέρω, κατά το σκέλος που γίνεται επίκληση της παραίτησης από τα ευεργετήματα των άρθρων 862 - 866 ΑΚ, ο ίδιος λόγος αλυσιτελούς προβάλλεται, καθόσον δεν εκτίθεται ότι η καθ' ης τράπεζα ενεργοποίησε στην προκειμένη περίπτωση κάποιον ή κάποιους από αυτούς τους γενικούς όρους και πως τούτο επέδρασε στη γένεση, στο ύψος ή στη ληξιπρόθεσμο της απαίτησής της, για την οποία επισπεύδεται αναγκαστική εκτέλεση με τις ανακοπτόμενες πράξεις της εκτελεστικής διαδικασίας, δεδομένου ότι η καθ' αρχήν ακυρότητα όρων της σύμβασης, δεν οδηγεί σε ολική ακυρότητα αυτής (άρθρο 181 ΑΚ) ούτε μνημονεύεται ότι υπήρξε αδυναμία ικανοποίησης της καθ' ης πιστώτριας, οφειλόμενη σε δόλο ή βαριά αμέλειά της, προκειμένου ο ανακόπτων-εγγυητής να ελευθερωθεί, περαιτέρω, δε, αυτός ουδόλως επικαλείται ότι συντρέχουν εν προκειμένω οι προϋποθέσεις ώστε να προτείνει τις σχετικές ενστάσεις, ώστε σε περίπτωση τυχόν αποδοχής της ακυρότητας των όρων περί παραίτησης του από αυτές, να δύνανται να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις της εκτελεστικής διαδικασίας.

Με τον δωδέκατο λόγο της κρινόμενης ανακοπής ο ανακόπτων ισχυρίζεται γενικά και αφηρημένα ότι η καθ' ης έχει περιλάβει στη μεταξύ τους σύμβαση διάφορους άκυρους ως παράνομους και καταχρηστικούς γενικούς όρους συναλλαγών, λόγω της οποίας έχει επέλθει ακυρότητα εν όλω της σύμβασης αυτής, διότι η καθ' ης δεν θα προχωρούσε στη σύναψή της χωρίς την περίληψη σε αυτήν των παραπάνω Γ.Ο.Σ. Πλην όμως ο ανωτέρω λόγος τυγχάνει απορριπτέος ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας, καθόσον δε γίνεται επίκληση και εξειδίκευση συγκεκριμένων όρων της μεταξύ της καθ' ης και της πιστούχου ομόρρυθμης εταιρείας σύμβασης πίστωσης, στην οποία ο ανακόπτων συμβλήθηκε ως εγγυητής, ούτε ποιο το ακριβές περιεχόμενο των σχετικών όρων, ώστε να μπορέσει να ελεγχθεί το κύρος τους από το Δικαστήριο με βάση τα κριτήρια του ν. 2251/1994, ενόψει του ότι με το λόγο αυτό πλήττονται όλοι συλλήβδην ο.λ. όροι της παραπάνω σύμβασης χωρίς περαιτέρω εξειδίκευση της αφορώσας τον κάθε όρο πλημμέλειας.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 178 - 179 ΑΚ, 216 § 1 και 262 § 1 ΚΠολΔ συνάγεται ότι για το ορισμένο λόγου ανακοπής, με τον οποίο ο ανακόπτων ζητεί την ακύρωση διαταγής πληρωμής, επειδή αυτή εκδόθηκε λόγω της αθέτησης όρων σύμβασης άκυρης ως ανήθικης ή καταπλεονεκτικής, πρέπει να αναφέρονται περιστατικά από τα οποία μεταξύ άλλων να προκύπτει: α) η αξία της παροχής και της αντιπαροχής και η δυσαναλογία αυτών κατά το χρόνο κατάρτισης της σύμβασης, β) η επίτευξη αθέμιτης ωφέλειας του αντισυμβαλλόμενου με την εκμετάλλευση της ανάγκης ή της κουφότητας ή της απειρίας του ανακόπτοντος και γ) η έκθεση των περιστατικών μίας από τις αντικειμενικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 178 - 179 ΑΚ, δηλαδή της ανάγκης, της

κουφότητας ή της απειρίας (ΕφαΘ 6675/2014 ΕλλΔ 2016, 811, Μιχ. Μαργαρίτης - Α. Μαργαρίτη, Επίτομη Ερμηνεία Αστικού Κώδικα, εκδ. 2016, άρθρα 178 - 179 υπό τον αριθ. 22, όπου και περαιτέρω παραπομπές}.

Στην προκειμένη περίπτωση με τον δέκατο τρίτο λόγο της ανακοπής του ο ανακόπτων επαναφέρει τους ισχυρισμούς του περί ακυρότητας επιμέρους όρων της σύμβασης, του οποίους ήδη προέβαλε με τους ανωτέρω αναφερθέντες δεύτερο, πέμπτο, όγδοο, ένατο και ενδέκατο λόγους της ανακοπής, ισχυριζόμενος ότι με τους όρους αυτούς, που του επιβλήθηκαν μονομερώς από την καθ' ης, η τελευταία εκμεταλλεύτηκε την ανάγκη της πιστούχου εταιρείας -υπέρ της οποίας αυτός εγγυήθηκε- για λήψη πίστωσης, την κουφότητα και την απειρία του, ώστε να λάβει από αυτόν ωφελήματα τελούντα σε προφανή δυσαναλογία με την παρεχόμενη σε αυτόν πίστωση, ώστε να είναι άκυρη η οφειλή του, ενόψει του ότι προέρχεται από άκυρη λόγω ανηθικότητας σύμβαση και επομένως και η διαταγή πληρωμής με την οποία η καθ' ης επιχειρεί να επισπεύσει εκτέλεση είναι άκυρη. Σύμφωνα με όσα εκτίθενται στην ανωτέρω νομική σκέψη, ο λόγος αυτός της ανακοπής είναι απορριπτέος ως αόριστος, καθότι ο ανακόπτων περιορίζεται στη γενική αναφορά των προϋποθέσεων για την εφαρμογή των άρθρων 178 - 179 ΑΚ, χωρίς να αναφέρει πραγματικά περιστατικά, τα οποία να εξειδικεύουν στη συγκεκριμένη περίπτωση είτε την ανάγκη, κουφότητα ή απειρία του ως συναλλασσόμενου είτε σε τι συνίστανται τα ωφελήματα της καθ' ης Τράπεζας (ιδίως τόκοι, που εισέπραξε ή ζητεί να εισπράξει), ώστε να κριθεί αν υπάρχει προφανής δυσαναλογία τους με τη δοθείσα σε αυτόν παροχή.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 623, 624, 626 § 2 και 3, στοιχ. γ' 630 στοιχ. γ' και 631 ΚΠολΔ συνάγεται ότι η διαταγή πληρωμής, η οποία αποτελεί μόνον εκτελεστό τίτλο και δεν τυγχάνει δικαστική απόφαση, ώστε να έχει ανάγκη πλήρους αιτιολογικού, αρκεί, πλην άλλων στοιχείων, να εμπεριέχει απλώς την αιτία της πληρωμής. Επί διαταγής πληρωμής που εκδόθηκε βάσει οριστικού καταλοίπου από δανειακή σύμβαση, που καταρτίστηκε με τράπεζα, αρκεί να αναφέρεται συνοπτικά ότι το διατασσόμενο χρηματικό ποσό τυγχάνει το χρεωστικό υπόλοιπο σε βάρος του οφειλέτη. Αντιστοίχως, στην αίτηση για την έκδοση της διαταγής πληρωμής αρκεί να αναφέρεται η σύμβαση μεταξύ των διαδίκων, η συμφωνία περί αναγωγής του αποσπάσματος των βιβλίων της τράπεζας σε έγγραφο απόδειξης της απαίτησης και του ύψους αυτής, το οριστικό κλείσιμο ή η καταγγελία της σύμβασης, το ύψος του οριστικού καταλοίπου, καθώς και το απόσπασμα κίνησης του λογαριασμού, δίχως να είναι ανάγκη να εμπεριέχονται στο περιεχόμενο της αίτησης τα επιμέρους κονδύλια χρεωπιστώσεων του λογαριασμού κίνησης, εφόσον αυτά εκτίθενται στο συνημμένο στην αίτηση αντίγραφο ή απόσπασμα του λογαριασμού, από το οποίο με βάση τη συμφωνία των διαδίκων αποδεικνύεται η απαίτηση της πιστοδότης τράπεζας (ΑΠ 1512/2006, ΑΠ 192/2005, ΑΠ 925/2002).

Στην προκειμένη περίπτωση, με τον δέκατο τέταρτο λόγο της υπό κρίση ανακοπής, όπως αυτός κατά το περιεχόμενό του επιτρεπτά εκτιμάται, ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι η απαίτηση της καθ' ης που ενσωματώνεται στην εκδοθείσα κατ' αυτού διαταγή πληρωμής δυνάμει της οποίας η καθ' ης επισπεύδει εκτέλεση είναι ανεκκαθάριστη, καθώς ούτε από την αίτηση ή τη διαταγή πληρωμής ούτε όμως από τα αποσπάσματα των μηχανογραφικώς τηρούμενων εμπορικών βιβλίων της καθ' ης που προσκομίστηκαν για την έκδοση της διαταγής πληρωμής δεν προκύπτει η αναλυτική κίνηση του μεταξύ τους λογαριασμού κατά κεφάλαιο, τόκους (συμβατικούς και υπερημερίας), έξοδα και τόκους τόκων ούτε το ακριβές ποσό των τόκων που έχει ενσωματωθεί στην επιδικασθείσα με την ανωτέρω διαταγή πληρωμής απαίτηση. Ο λόγος αυτός της ανακοπής είναι, σύμφωνα και με όσα αναφέρθηκαν στην ανωτέρω νομική

σκέψη, μη νόμιμος, αφού τα επικαλούμενα από τον ανακόπτοντα ελλείποντα στοιχεία δεν αποτελούν αναγκαίο περιεχόμενο της διαταγής πληρωμής, αλλά μπορούν να προκύπτουν και από τα επισυναπτόμενα για την έκδοση της απαιτούμενα έγγραφα. Ειδικότερα, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην άνω νομική σκέψη, δεν απαιτείται να εμπεριέχονται ούτε στην αίτηση ούτε και στη διαταγή πληρωμής τα επιμέρους κονδύλια χρεοπιστώσεων του λογαριασμού κίνησης, εφόσον αυτά εκτίθενται στο συνημμένο στην αίτηση αντίγραφο ή απόσπασμα του λογαριασμού, όσο δε αφορά το διαχωρισμό των κονδυλίων σε κεφάλαιο και τόκους (συμβατικούς και υπερημερίας), τα στοιχεία αυτά δεν αποτελούν αναγκαίο περιεχόμενο της διαταγής πληρωμής, αλλά μπορούν να προκύπτουν και από τα επισυναπτόμενα για την έκδοσή της απαιτούμενα έγγραφα. Άλλωστε, τα επιμέρους ποσά των συμβατικών τόκων και των τόκων υπερημερίας δεν είναι αναγκαίο να αναγράφονται αναλυτικά στην προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, δεδομένου ότι από τα λοιπά σταθερά στοιχεία (ήτοι κεφάλαιο-χρόνος) είναι εφικτός ο υπολογισμός του επιτοκίου βάσει απλών αριθμητικών πράξεων και κατ' επέκταση και των επιμέρους κονδυλίων των τόκων (ad hoc ΠΠρΑΘ 858/2016 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), πολλώ δε μάλλον που στην προκειμένη περίπτωση στα αντίγραφα του λογαριασμού, όπως προκύπτει από την επισκόπηση αυτών που προσκομίστηκαν για την έκδοση της ως άνω διαταγής πληρωμής, έκαστο κονδύλιο τόκων (συμβατικοί, υπερημερίας κλπ) παρατίθεται λεπτομερώς.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 47 § 2 του ν.δ. 17.7/13.8.1923 «περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιριών», που εφαρμόζεται επί δανείου (πίστωσης) με ανοιχτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό, σύμφωνα με το άρθρο 65 § 2 του ίδιου ν.δ., το λογαριασμό αυτόν «κλείνει η πιστώτρια όταν θελήσει», ενώ κατά το άρθρο 112 § 2 ΕισΝΑΚ «Ο αλληλόχρεος λογαριασμός κλείνει περιοδικά κάθε εξάμηνο, εκτός αν συμφωνήθηκε διαφορετικά, όχι όμως και σε διαστήματα μικρότερα από ένα τρίμηνο. Κάθε ένα από τα μέρη μπορεί οποτεδήποτε με καταγγελία του να θεωρήσει ότι ο λογαριασμός έκλεισε οριστικά, οπότε ο δικαιούχος του καταλοίπου έχει δικαίωμα να το απαιτήσει αμέσως». Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι, επί πίστωσης που χορηγείται από ανώνυμη τραπεζική εταιρία με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό, μπορεί να συμφωνηθεί μεταξύ πιστώτριας και πιστούχου ότι η πιστώτρια μπορεί να κλείνει τον λογαριασμό οποτεδήποτε και να αξιώνει την πληρωμή του καταλοίπου, μάλιστα δε, ο νόμος παρέχει στην πιστώτρια ανώνυμη εταιρία την ευχέρεια να κλείνει τον λογαριασμό οποτεδήποτε θελήσει, ακόμη και στην περίπτωση που δεν υπάρχει σχετική συμφωνία με τον πιστούχο (ΑΠ 263/1998 ΔΕΕ 1998.614, ΑΠ 1260/1993 ΕλλΔνη 1995.135, ΕφΘεσ 1641/2011 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΕφΘεσ 1656/2003 Αρμ 2004.1703), οπότε η συμπεριφορά της αυτή ελέγχεται πλέον μέσω της διάταξης του άρθρου 281 ΑΚ, διότι η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται, αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Προφανής υπέρβαση των ορίων, που επιβάλλει η καλή πίστη και ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικσώματος, κατά την έννοια της ανωτέρω διάταξης, υπάρχει και στην περίπτωση κατά την οποία η πιστοδότρια τράπεζα ασκεί το συμβατικό της δικαίωμα να κλείνει οποτεδήποτε έναν πιστωτικό λογαριασμό και να προχωρεί στη συνέχεια σε δικαστικές ενέργειες (έκδοση διαταγής πληρωμής, αναγκαστική εκτέλεση), χωρίς να έχει κάποιο ιδιαίτερο συμφέρον, ενώ η ζημία, που προκαλείται στον πιστούχο εξαιτίας των ενεργειών αυτών, είναι ιδιαίτερα σημαντική. Εξάλλου, ειδικότερα για τις τράπεζες γίνεται δεκτό, βάσει των διατάξεων των άρθρων 200, 281 και 288 του ΑΚ, ότι ως χρηματοδοτικοί οργανισμοί, που ασκούν αποφασιστική επιρροή στην ανάπτυξη και λειτουργία των χρηματοδοτούμενων από αυτές επιχειρήσεων, έχουν αυξημένη ευθύνη κατά

την άσκηση του χρηματοδοτικού τους έργου και οφείλουν να μεριμνούν για τα συμφέροντα των επιχειρήσεων που χρηματοδοτούν, αφού από τη φύση της η πιστωτική σχέση, ως διαρκής έννομη σχέση ιδιαίτερης εμπιστοσύνης μεταξύ των συμβαλλόμενων, επιβάλλει την υποχρέωση πίστης και προστασίας σε σχέση με τα συμφέροντα των πελατών τους. Έτσι, σε περίπτωση δυσχέρειας του πιστούχου να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του από την πιστωτική σύμβαση λόγω πρόσκαιρης οικονομικής αδυναμίας του, που όμως υπερβαίνει τα όρια αντοχής του, η καλόπιστη από την πλευρά της Τράπεζας συμπεριφορά επιβάλλει σε αυτή την υποχρέωση να ανεχθεί μία εύλογη καθυστέρηση στην εκπλήρωση της παροχής του οφειλέτη ιδίως, όταν η επιδίωξη της άμεσης εκπλήρωσης των υποχρεώσεων του πρόκειται να οδηγήσει σε πλήρη οικονομική καταστροφή του χωρίς ουσιαστικό κέρδος για την πιστώτρια τράπεζα. Σε κάθε όμως περίπτωση και ιδίως όταν δεν υπάρχουν αντικειμενικά στοιχεία, από τα οποία να προκύπτει ότι ο πιστούχος καταβάλλει προσπάθειες για την οικονομική ανόρθωση της επιχείρησής του και την έστω σε μεγαλύτερο βάθος χρόνου από το συμβατικά προβλεπόμενο εξόφληση των υποχρεώσεων του, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως καταχρηστική η εκ μέρους της τράπεζας επιδίωξη είσπραξης της απαίτησής της με κάθε νόμιμο τρόπο. Εναπόκειται δε στη διακριτική ευχέρεια των αρμοδίων οργάνων της να κρίνουν ποιος είναι ο πλέον πρόσφορος τρόπος για την επιδίωξη είσπραξης της απαίτησής της και ιδίως αν θα ασκηθεί αγωγή ή αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής, καθότι η σχετική επιλογή είναι συνυφασμένη με τη διαχείριση της περιουσίας της. Μόνο δε το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη, έστω και μεγάλη, στον οφειλέτη δεν αρκεί για να χαρακτηρίσει ως καταχρηστική την άσκηση του δικαιώματος αλλά πρέπει να συνδυάζεται και με άλλες περιστάσεις, όπως συμβαίνει όταν ο δανειστής δεν έχει στην πραγματικότητα συμφέρον από την άσκηση του δικαιώματος του (βλ. σχετικά ΑΠ 1352/2011 σε ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 1587/2013 ΔΕΕ 2013, 792, ΠΠρΠατρ 104/2014 ΕΠολΔ 2014, 511).

Στην προκειμένη περίπτωση ο ανακόπτων με τον δέκατο πέμπτο λόγο της ανακοπής του, ισχυρίζεται ότι η καθ' ης η ανακοπή τράπεζα προέβη σε καταγγελία της σύμβασης πίστωσης και οριστικό κλείσιμο του αλληλόχρεου λογαριασμού που τηρούνταν μεταξύ αυτής και της πιστούχου εταιρείας, χωρίς την επίκληση οπουδήποτε σπουδαίου λόγου. Ότι περαιτέρω, η επιδίωξη της καθ' ης τράπεζας να εισπράξει την απαίτησή της με την αίτηση για την έκδοση της υπ' αριθ. .../2016 διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Δικαστηρίου τούτου, κατόπιν του οριστικού κλεισίματος του ως άνω λογαριασμού είναι καταχρηστική διότι η καθ' ης επέλεξε να επιδιώξει αμέσως την είσπραξη της απαίτησής της, αντί να ανεχθεί μία εύλογη καθυστέρηση στην εκπλήρωση της απορρέουσας από την εν λόγω σύμβαση οφειλής της πιστούχου, ενόψει του ότι κατά το χρόνο εκείνο η τελευταία βρισκόταν σε πρόσκαιρη αδυναμία εκπλήρωσης των υποχρεώσεων της από τη σύμβαση, για τους δε ανωτέρω λόγους πρέπει να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις εκτέλεσης που επισπεύδονται με εκτελεστό τίτλο την προαναφερθείσα διαταγή πληρωμής. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτός ως μη νόμιμος, κατά το σκέλος αυτού που αφορά την χωρίς σπουδαίο λόγο καταγγελία της σύμβασης πίστωσης, καθόσον η καθ' ης Τράπεζα, σύμφωνα με τα όσα αναφέρθηκαν στην προηγηθείσα νομική σκέψη, κατ' αρχήν είχε δικαίωμα οποτεδήποτε θελήσει να κλείσει τον λογαριασμό, ανεξάρτητα από την υπερημερία ή μη της πιστούχου. Περαιτέρω, μη νόμιμος είναι ο παραπάνω λόγος και κατά το σκέλος του που αφορά την καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος της καθ' ης, ενόψει του ΟΤΛ απαιτείται, για την πληρότητα του σχετικού ισχυρισμού, να εκτίθενται αναλυτικά και σαφώς στο δικόγραφο όλα τα περιστατικά που συγκροτούν την κατάχρηση δικαιώματος από την Τράπεζα και στην προκειμένη περίπτωση ο ανακόπτων δεν επικαλείται συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά προς

θεμελίωση του ισχυρισμού του, πέραν του γεγονότος ότι η άσκηση του δικαιώματος της καθ' ης επιφέρει σε αυτόν οικονομική βλάβη, το οποίο όμως από μόνο του δεν αρκεί, χωρίς παράλληλα να γίνεται καθόλου επίκληση άλλων πρόσθετων περιστάσεων, όπως ειδικότερα ότι η καθ' ης δεν έχει συμφέρον ούτε προσδοκά ουσιαστικό κέρδος από την κατά τον περιγραφόμενο τρόπο άσκηση της αξίωσής της, ούτε άλλωστε γίνεται επίκληση άλλων αντικειμενικών στοιχείων, από τα οποία να προκύπτει ότι η πιστούχος εταιρεία κατέβαλε προσπάθειες για την οικονομική ανόρθωση της επιχείρησής της και την έστω σε μεγαλύτερο βάθος χρόνου από το συμβατικά προβλεπόμενο εξόφληση των υποχρεώσεων της, σύμφωνα και με όσα προεκτέθηκαν στην ανωτέρω νομική σκέψη και συνεπώς πρέπει και για το λόγο αυτό να απορριφθεί.

Περαιτέρω, με τους υπό στοιχεία 2 Α, Β και Γ λόγους της κρινόμενης ανακοπής, ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι η επισπευδόμενη από την καθ' ης αναγκαστική εκτέλεση είναι καταχρηστική, επικαλούμενος τους ίδιους λόγους που προέβαλε με τους πέμπτο, έκτο, έβδομο όγδοο και ένατο λόγους της ανακοπής, οι οποίοι κατά τα προαναφερθέντα σχετικά κεφάλαια της παρούσας απορρίφθηκαν, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στα οικεία κεφάλαια και συνεπώς για τους ίδιους λόγους είναι απορριπτέοι και οι προκείμενοι επαναλαμβανόμενοι λόγοι, με τους οποίους αυτός επιχειρεί να θεμελιώσει την ακυρότητα των προσβαλλόμενων πράξεων αναγκαστικής εκτέλεσης, λόγω καταχρηστικότητας αυτής.

Από τις διατάξεις των άρθρων 904, 915, 916 και 924 ΚΠολΔ συνάγεται ότι η επιταγή προς εκτέλεση, η οποία αποτελεί την προδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης, πρέπει να περιέχει βέβαιη και εκκαθαρισμένη την απαίτηση, για την οποία επισπεύδεται η εκτέλεση, κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα. Αν η επιταγή δεν περιέχει τα πιο πάνω στοιχεία, επέρχεται ακυρότητα, που κηρύσσεται από το δικαστήριο με την προϋπόθεση ότι η αοριστία επιφέρει στον καθ' ου η εκτέλεση οικονομική βλάβη, που δεν μπορεί να επανορθωθεί άλλως, παρά μόνο με την κήρυξη της ακυρότητας (βλ. σχετ. ΑΠ 474/1999 ΕλλΔνη 41. 80, ΑΠ 194/1995 ΕλλΔνη 37. 101, ΑΠ 72/1995 ΕλλΔνη 1995. 101, ΕφΑΘ 2838/2002 ΕλλΔνη 43. 1460, ΕφΑΘ 3009/2001 ΕλλΔνη 42. 1372, ΕφΑΘ 2535/1998 ΕλλΔνη 40. 384). Η δε ακυρότητα αυτή επέρχεται ως προς το αντίστοιχο ελαττωματικό μέρος της διαδικαστικής πράξης, η οποία, όμως, δεν πλήττει την επιταγή στο σύνολο της αλλά μόνο κατά το ελαττωματικό μέρος. Για την πληρότητα όμως της επιταγής δεν χρειάζεται να αναφέρεται ειδικότερα το ποσοστό του τόκου, αφού αυτό ορίζεται από το νόμο, αλλά ούτε και το ποσό του τόκου που θα καταβληθεί, εφόσον τούτο μπορεί να εξευρεθεί με απλό μαθηματικό υπολογισμό, βάσει του ποσοστού του τόκου και του χρονικού διαστήματος, που θα παρέλθει μέχρι την ημερομηνία εξοφλήσεως της επιταγής (ΑΠ 1773/2001 ΕλλΔνη 43. 1385, ΑΠ 474/1999 ΕλλΔνη 41. 81, ΑΠ 194/1995 ΕλλΔνη 37. 102). Η αναφορά του είδους των τόκων σε συσχετισμό με το κεφάλαιο και το χρονικό διάστημα είναι αρκετή, ώστε ο οφειλέτης να είναι σε θέση να παρακολουθήσει και

αντιληφθεί τα περιστατικά στα οποία θεμελιώνεται η οφειλή, ώστε να μπορεί να τα ελέγξει και να αντιτάξει την άμυνά του (ΑΠ 72/1995 ΕλλΔνη 38.585) Στην προκειμένη περίπτωση, με τον υπό στοιχείο 2 Δ της κρινόμενης ανακοπής του, ο ανακόπτων επιδιώκει την ακύρωση της προσβαλλόμενης με αυτήν από 22.11.2016 επιταγής προς πληρωμή, που συντάχθηκε κάτωθι του αντιγράφου του πρώτου εκτελεστού απογράφου της υπ' αριθ. .../2016 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λαμίας και για λόγους που αφορούν ελαττώματα κατά τη σύνταξη της επιταγής αυτής, όπως ο λόγος αυτός επιτρεπτά εκτιμάται, εκθέτοντας ειδικότερα ότι αυτή είναι εν μέρει άκυρη λόγω της αοριστίας της, συνιστάμενης στη μη εξειδίκευση του ακριβούς ποσού των τόκων που πρέπει να καταβληθούν, του

αφέτηριου χρονικού σημείου που αυτοί υπολογίζονται και του ακριβούς ποσοστού των τόκων που έχουν υπολογιστεί στην επιτασσόμενη με αυτή αποτελούμενη από κεφάλαιο και τόκους απαίτηση της καθ' ης, με αποτέλεσμα ο ίδιος (ανακόπτων) να μην είναι σε θέση να γνωρίζει τα ποσά, που επιτάσσεται να καταβάλει και να αδυνατεί περαιτέρω να αμυνθεί ως προς τα κονδύλια της εν λόγω επιταγής, αοριστία που επιφέρει σε αυτόν δικονομική βλάβη. Ο λόγος αυτός της ανακοπής περί αοριστίας της επιταγής, που βάλλει κατά του κύρους της ως άνω πράξης αναγκαστικής εκτέλεσης, είναι μη νόμιμος και ως εκ τούτου απορριπτέος, διότι, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στην αμέσως προηγούμενη νομική σκέψη, για το έγκυρο της επιταγής προς πληρωμή αρκεί ο διαχωρισμός της απαίτησης κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, χωρίς να απαιτείται περαιτέρω για το κύρος της η παράθεση του ακριβούς τρόπου υπολογισμού των οφειλόμενων τόκων, φόρων και συναφών λοιπών επιβαρύνσεων. Εξάλλου, με τον υπό στοιχείο 2 Ε' λόγο ανακοπής του ο ανακόπτων ισχυρίζεται, ότι η καθ' ης ασκεί καταχρηστικά το δικαίωμά της να επισπεύσει αναγκαστική εκτέλεση εναντίον του, αφενός διότι ο εκτελεστός τίτλος (διαταγή πληρωμής), δυνάμει του οποίου αυτή επισπεύδει εκτέλεση έχει εκδοθεί για μη νόμιμη αιτία, ήτοι για ποσά που υπολογίσθηκαν με βάση αναληθείς ισχυρισμούς της καθ' ης, αφετέρου διότι αυτή επισπεύδεται σε βάρος του με αποκλειστική πρόθεση πρόκλησης βλάβης και εκβιασμού του. Ο λόγος αυτός της ανακοπής, όσον αφορά αμφότερα τα σκέλη αυτού, είναι απορρίπτεος, ως νομικά αόριστος, διότι, όσον αφορά το μεν πρώτο σκέλος αυτού, ο ανακόπτων δεν εξειδικεύει καθόλου τα πραγματικά περιστατικά από τα οποία προκύπτει η επικαλούμενη από αυτόν ακυρότητα ή έλλειψη νομιμότητας της αιτίας για την οποία εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής με βάση την οποία επισπεύδεται εκτέλεση, ενόψει και του γεγονότος ότι τα επικαλούμενα από αυτόν στο ένδικο δικόγραφο πραγματικά περιστατικά ακυρότητας της διαταγής πληρωμής ερείδονται σε ποικίλες και διάφορες μεταξύ τους νομικές βάσεις και αφορούν τόσο το υποστατό και το κύρος όσο και την εν μέρει ακυρότητα της απαίτησης, ώστε να μην καθίσταται σαφές και ορισμένο το ακριβές περιεχόμενο του ανωτέρω λόγου ανακοπής κατά το προκείμενο σκέλος του και δη ποιούς ακριβώς λόγους ανυπαρξίας ή ακυρότητας της απαίτησης επικαλείται με αυτόν ο ανακόπτων, όσον δε αφορά το δεύτερο σκέλος αυτού, διότι, ο ανακόπτων δεν επικαλείται καθόλου πραγματικά περιστατικά από τα οποία να προκύπτει η πρόθεση πρόκλησης βλάβης και εκβιασμού του εκ μέρους της καθ' ης με την επίσπευση αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του, που θα μπορούσαν να καταστήσουν καταχρηστική την άσκηση της ένδικης αξίωσης. Κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 § 2 του Ν. 4224/2013 θεσπίστηκε για τη διαχείριση των μη εξυπηρετούμενων δανείων ιδιωτών και επιχειρήσεων από την Τράπεζα-της-Ελλάδος («ΤτΕ») με την απόφαση της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων (ΦΕΚ Β 2289/27.8.2014] ο Κώδικας Δεοντολογίας, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την 31.12.2014 και έχει ήδη τροποποιηθεί δύο φορές με αντίστοιχες αποφάσεις της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων με αρ. 129/2/16.2.2015 (ΦΕΚ Β' 486/31.3.2015] και 148/10/5.10.2015 (ΦΕΚ Β' 2219/15.10.2015]. Βασική υποχρέωση που συνεπάγεται η εφαρμογή του Κώδικα αποτελεί η τήρηση των διαδικασιών του, πριν την τυχόν καταγγελία της οικείας πιστωτικής σύμβασης. Ο Κώδικας πρέπει να τηρείται από κάθε πιστωτικό και χρηματοδοτικό ίδρυμα που έχει λάβει άδεια λειτουργίας από την ΤτΕ και εφαρμόζεται σε κάθε μορφής οφειλή με καθυστέρηση άνω των 30 ημερολογιακών ημερών έναντι κάθε ιδρύματος που εφαρμόζει τον Κώδικα. Κάθε ίδρυμα σύμφωνα με τον Κώδικα υποχρεούται, μεταξύ άλλων, να θεσπίσει λεπτομερώς καταγεγραμμένη Διαδικασία Επίλυσης Καθυστερήσεων (ΔΕΚ), στην οποία μπορούν να συμμετάσχουν φυσικά ή νομικά πρόσωπα, πρωτοφειλέτες, συνοφειλέτες και εγγυητές, εφόσον διατηρούν τον χαρακτηρισμό του «συνεργάσιμου δανειολήπτη» όπως ορίστηκε με

απόφαση του Κυβερνητικού Συμβουλίου Διαχείρισης Ιδιωτικού Χρέους του Ν. 4224/2013. Ειδικότερα, ένας δανειολήπτης είναι συνεργάσιμος έναντι των δανειστών του όταν: (ι) παρέχει πλήρη και επικαιροποιημένα στοιχεία επικοινωνίας στους δανειστές, (κ) είναι διαθέσιμος σε επικοινωνία με τον δανειστή και ανταποκρίνεται με ειλικρίνεια και σαφήνεια σε κλήσεις και επιστολές των ανωτέρω εντός 15 εργασίμων ημερών, (ιι) προβαίνει σε πλήρη και ειλικρινή γνωστοποίηση πληροφοριών προς το ίδρυμα αναφορικά με την τρέχουσα οικονομική του κατάσταση εντός 15 εργασίμων ημερών από την ημέρα μεταβολής της ή από την ημέρα που θα του ζητηθούν ανάλογες πληροφορίες από τους ανωτέρω, (ιγ) προβαίνει σε πλήρη και ειλικρινή γνωστοποίηση πληροφοριών, οι οποίες θα έχουν σημαντικές επιπτώσεις στην μελλοντική οικονομική του κατάσταση εντός 15 εργασίμων ημερών από την ημέρα που θα περιέλθουν σε γνώση του και (ν) συναινεί σε διερεύνηση εναλλακτικής πρότασης αναδιάρθρωσης σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στον Κώδικα. Η ΔΕΚ του Κώδικα αποτελείται από πέντε στάδια. Κατά το πρώτο στάδιο το ίδρυμα, μεταξύ άλλων, επικοινωνεί με τον πρωτοφειλέτη και, αν υπάρχει, τον εγγυητή, αποστέλλοντάς τους γραπτή ειδοποίηση εντός των επόμενων 15 ημερολογιακών ημερών, με την οποία, μεταξύ άλλων, αυτοί ενημερώνονται για τα στοιχεία της ληξιπρόθεσμης οφειλής και την ένταξη τους στη ΔΕΚ, λαμβάνουν το «Ενημερωτικό Φυλλάδιο προς τους Δανειολήπτες με οικονομικές δυσχέρειες» και, αν είναι φυσικά πρόσωπα, την «Τυποποιημένη Κατάσταση Οικονομικής Πληροφόρησης» (ΤΥ.Κ.Ο.Π.) ή, αν είναι νομικά πρόσωπα, το τυποποιημένο έντυπο του ιδρύματος για την υποβολή πληροφόρησης από νομικά πρόσωπα και καλούνται να συμπληρώσουν με ακρίβεια και πληρότητα το αντίστοιχο έντυπο και να το προσκομίσουν στο ίδρυμα εντός 15 εργασίμων ημερών, προκειμένου στη συνέχεια να έχουν τη δυνατότητα να ενταχθούν στο Στάδιο 2 της ΔΕΚ. Αν ο δανειολήπτης δεν ανταποκριθεί εμπρόθεσμα στην ανωτέρω ειδοποίηση, τότε χαρακτηρίζεται ως «μη συνεργάσιμος» και το ίδρυμα δύναται να καταγγείλει τη σύμβαση και να ασκήσει τα νόμιμα δικαιώματά του χωρίς περαιτέρω προειδοποίηση. Κατά το δεύτερο στάδιο γίνεται συγκέντρωση οικονομικών και λοιπών πληροφοριών του δανειολήπτη. Κατά το τρίτο στάδιο γίνεται αξιολόγηση των υποβληθέντων οικονομικών στοιχείων. Ειδικότερα, για κάθε κατηγορίας δανειολήπτη και εγγυητή, αξιολογούνται ενδεικτικά, στοιχεία όπως η οικονομική του κατάσταση, το συνολικό ύψος και η φύση των χρεών του, η τρέχουσα ικανότητά του για αποπληρωμή των οφειλών του, το ιστορικό της οικονομικής του συμπεριφοράς και η προβλεπόμενη ικανότητα αποπληρωμής των οφειλών. Αν, ειδικότερα, ο δανειολήπτης ή ο εγγυητής αποτελεί επιχείρηση, επιπροσθέτως αξιολογούνται, ανεξάρτητα από τη νομική μορφή της επιχείρησης, στοιχεία όπως το υποβληθέν επιχειρηματικό σχέδιο ή σχέδιο. Το ίδρυμα, καθ' όλη τη διάρκεια του σταδίου της αξιολόγησης, οφείλει να καταβάλει κάθε εύλογη προσπάθεια για να συνεργαστεί με το δανειολήπτη προκειμένου να προσδιορίσει με ακρίβεια την ικανότητά του για αποπληρωμή του χρέους, με στόχο να καταλήξουν σε μια κατάλληλη λύση. Επιπροσθέτως, το ίδρυμα οφείλει να προβεί σε αξιολόγηση της αξίας τυχόν εμπράγματης εξασφάλισης (ή άλλου περιουσιακού στοιχείου που θα μπορούσε με τη συναίνεση του δανειολήπτη να αποτελέσει πρόσθετη εξασφάλιση). Κατά το τέταρτο στάδιο γίνεται πρόταση κατάλληλων λύσεων στο δανειολήπτη (λύση ρύθμισης, λύση οριστικής διευθέτησης}. Από το ίδρυμα θα πρέπει να επιλέγεται η καταλληλότερη, κατά περίπτωση, λύση. Για τους σκοπούς του Κώδικα ως «κατάλληλη λύση» θεωρείται εκείνη που διασφαλίζει τη συμμόρφωση του ιδρύματος προς τις εποπτικές του υποχρεώσεις. Ειδικότερα, για την αξιολόγηση της καταλληλότητας κάθε λύσης, λαμβάνονται υπόψη, σε κάθε περίπτωση, η ανάγκη συμμόρφωσης του ιδρύματος προς ισχύουσες εποπτικές απαιτήσεις, καθώς και οι ειδικότερες για τη διαχείριση των καθυστερήσεων

κατευθυντήριες γραμμές τις οποίες η ΤτΕ έχει θέσει με την ΠΕΕ 42/30.5.2014 στα εποπτευόμενα από αυτή ιδρύματα για το σχεδιασμό και αξιολόγηση βιώσιμων τύπων ρύθμισης. Το πέμπτο στάδιο περιλαμβάνει τη διαδικασία εξέτασης των ενστάσεων. Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο Κώδικας επιβάλλει στα ιδρύματα που δεσμεύονται από αυτόν την τήρηση, μεταξύ άλλων, των πέντε σταδίων της ΔΕΚ του Κώδικα πριν το ίδρυμα προβεί σε καταγγελία της οικείας σύμβασης και εκκινήσει νομικές ενέργειες αναγκαστικής είσπραξης της καθυστερούμενης απαίτησης. Τίθεται ζήτημα κατά πόσο η μη τήρηση της ΔΕΚ από υπόχρεο στην τήρηση του Κώδικα ίδρυμα καθιστά, άνευ ετέρου, την καταγγελία της οικείας πιστωτικής σύμβασης άκυρη ως αντίθετη, κατά την ΑΚ 174, σε απαγορευτική διάταξη νόμου. Κατ' αρχάς, από καμία ρύθμιση του Κώδικα δεν προκύπτει ότι στον προστατευτικό του σκοπό εμπίπτει και ο έλεγχος του κύρους των επιχειρουμένων (συμβατικά προβλεπόμενων) καταγγελιών, των οποίων άλλωστε το περιεχόμενο δεν αποδοκιμάζεται από το νόμο, αντίθετα, σκοπός του (Κώδικα) είναι η επιλογή της «καταλληλότερης» κατά περίπτωση λύσης για τον διαρκώς αυξανόμενο αριθμό πιστώσεων σε καθυστέρηση, αφού ληφθεί από τα ιδρύματα υπόψη η υποχρέωση τους για συμμόρφωση προς τις ισχύουσες εποπτικές απαιτήσεις και τις κατευθυντήριες γραμμές της Τράπεζας της Ελλάδος («ΤτΕ»). Η τελευταία, άλλωστε, ορίζεται, σύμφωνα με τον Κώδικα ως η αρμόδια αρχή για την παρακολούθηση και τον έλεγχο του τρόπου εφαρμογής του, για την πλήρη και αποτελεσματική ρύθμιση των οικείων συστημάτων από τα υπόχρεα ιδρύματα, καθώς και η μόνη δυνάμενη να απαιτεί τα απαραίτητα κατά την κρίση της διορθωτικά μέτρα και να επιβάλλει τις κατά νόμο κυρώσεις στο μη συμμορφούμενο ίδρυμα, σε περίπτωση συστηματικής μη εφαρμογής του Κώδικα και αδυναμιών των συστημάτων δεν δύναται όμως να παρεμβαίνει ή να επιλαμβάνεται εξατομικευμένων διαφορών μεταξύ ιδρύματος και δανειολήπτη. Συνεπώς, και από το γράμμα του Κώδικα καθίσταται σαφές ότι η μη τήρηση της ΔΕΚ από υπόχρεο ίδρυμα συνιστά αθέτηση εποπτικής υποχρέωσης, παρέχουσα στην ΤτΕ ως ελέγχουσα αρχή τη δυνατότητα να απαιτεί από το μη συμμορφούμενο ίδρυμα τη λήψη των απαραίτητων μέτρων και να του επιβάλλει κυρώσεις, χωρίς να προκύπτει ότι ο Ν. 4224/2013 ή ο Κώδικας αποβλέπει και στην επαγωγή ακυρότητας στις περιπτώσεις όπου η καταγγελία έλαβε χώρα χωρίς την τήρηση της ΔΕΚ. Τέλος, και στο πλαίσιο εφαρμογής της Πράξης του Διοικητή της ΤτΕ [ΠΔ/ΤΕ] 2501/31.10.2002 και της κανονιστικής απόφασης 178/19.7.2004 της Επιτροπής Τραπεζικών και Πιστωτικών Θεμάτων (ΕΤΠΘ) της ΤτΕ, οι οποίες επιβάλλουν στα δεσμευόμενα από αυτές ιδρύματα συγκεκριμένες υποχρεώσεις ενημέρωσης των συναλλασσομένων με αυτά, γίνεται δεκτό ότι η αθέτηση των υποχρεώσεων αυτών συνεπάγεται μόνο εποπτικής φύσεως συνέπειες, χωρίς να έχει τεθεί ζήτημα ακυρότητας συμβατικών όρων αποκλειστικά λόγω της αντίθεσης του περιεχομένου τους προς τις ανωτέρω κανονιστικές πράξεις. Ενόψει των ανωτέρω, από τον σκοπό και το κείμενο του Κώδικα συνάγεται ότι τυχόν παράβαση των κανόνων που συγκροτούν τη ΔΕΚ συνεπάγεται μόνον εποπτικής φύσεως κυρώσεις και, συνεπώς, η μη τήρηση της ΔΕΚ από τα υπόχρεα ιδρύματα, δεν επιφέρει κατά την ΑΚ 174 αυτοδίκαιη ακυρότητα της πραγματοποιηθείσας καταγγελίας. Ωστόσο, όπως προκύπτει από τους στόχους του Κώδικα, αλλά και την προηγηθείσα παράθεση των 5 Σταδίων της ΔΕΚ, ο Κώδικας εξειδικεύει τις σχετικές με την καταγγελία υποχρεώσεις που απορρέουν από την αντικειμενική (συναλλακτική) καλή πίστη κατά το στάδιο που προηγείται της άσκησης του δικαιώματος καταγγελίας (ΑΚ 281), όπως το περιεχόμενο της συναλλακτικής καλής πίστης διαμορφώθηκε ειδικότερα στο χώρο των πιστωτικών συναλλαγών υπό τη σοβούσα οικονομική κρίση που οδήγησε στην αλματώδη αύξηση του αριθμού των καθυστερούμενων οφειλών. Επομένως, σε περίπτωση καθυστέρησης δανειολήπτη να καταβάλει συγκεκριμένο ποσό σε

χρηματοδοτικό ή πιστωτικό ίδρυμα κατά παράβαση των μεταξύ τους συμφωνηθέντων, η άσκηση του δικαιώματος καταγγελίας, χωρίς την προηγούμενη, εν όλω ή εν μέρει, τήρηση της ΔΕΚ του Κώδικα από το ίδρυμα, θα μπορούσε να αποκρουσθεί κατά την ΑΚ 281 ως καταχρηστική (Βλ. Διονυσίου Φλάμπουρα «Η καταγγελία των πιστώσεων ενόψει του Κώδικα Δεοντολογίας της Τράπεζας της Ελλάδος» σε ΧρΙΔ τευχ. Απριλ. 2016). Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 623 επ. ΚΠολΔ, 361, 874 ΑΚ, 112 ΕισΝΑΚ, 669 ΕμπΝ και 64-67 του ΝΔ από 17.7/13.8.1923 προκύπτει ότι διαταγή πληρωμής μπορεί να εκδοθεί και για το κατάλοιπο κλεισθέντος αλληλόχρεου λογαριασμού, εφόσον αποδεικνύονται εγγράφως η σύμβαση του αλληλόχρεου λογαριασμού, η κίνησή του, το κλείσιμο και το κατάλοιπο αυτού. Εξάλλου, και μεν κατά το άρθρο 281 ΑΚ η άσκηση του δικαιώματος, όπως αυτό της καταγγελίας της σύμβασης, απαγορεύεται, αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, όμως μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη, έστω και μεγάλη, στον οφειλέτη, δεν αρκεί για να χαρακτηρίσει ως καταχρηστική την άσκηση του, αλλά πρέπει να συνδυάζεται και με άλλες περιστάσεις, όπως συμβαίνει όταν ο δανειστής δεν έχει στην πραγματικότητα συμφέρον από την άσκηση του δικαιώματος του. Στο πλαίσιο αυτό ο δανειστής, ο οποίος, ασκώντας την είσπραξη της παντελώς αδικαιολόγητα, κάνοντας επίδειξη δύναμης και καταχρώμενη την από τη σύμβαση θέση υπεροχής της έναντι του ανακόπτοντος, στην καταγγελία της μεταξύ τους σύμβασης, παρά το ότι θα μπορούσε να προκρίνει την έναρξη των διαδικασιών του Κώδικα Δεοντολογίας, με σκοπό την ανεύρεση μιας συμφέρουσας λύσης με επιδίωξη την βιωσιμότητα της επιχείρησης της πιστούχου εταιρείας, ενόψει του ότι κατά το χρόνο εκείνο η τελευταία βρισκόταν σε πρόσκαιρη αδυναμία εκπλήρωσης των υποχρεώσεων της από τη σύμβαση, αλλά και την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της ίδιας, προκειμένου να μην απολέσει τις απαιτήσεις της. Ο προκειμένος λόγος της ανακοπής, κατά το σκέλος αυτού που αφορά την ακυρότητα της εκ μέρους της καθ' ης καταγγελίας της ανωτέρω σύμβασης πίστωσης, είναι μη νόμιμος, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην προπαρατεθείσα νομική σκέψη και συνεπώς απορριπτός, διότι η μη τήρηση της διαδικασίας επίλυσης καθυστερήσεων (ΔΕΚ), την οποία προβλέπει ο Κώδικας Δεοντολογίας που θέσπισε η Τράπεζα της Ελλάδος κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 § 2 του Ν 4224/2013, δεν καθιστά, άνευ ετέρου, άκυρη ως αντίθετη κατά το άρθρο 174 ΑΚ σε απαγορευτική διάταξη νόμου την εκ μέρους της καθ' ης τράπεζας καταγγελία της σύμβασης πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό, για την οποία εγγυήθηκε ο ανακόπτων, αφού η μη τήρηση της ΔΕΚ από την Τράπεζα κατά την καταγγελία της πιστωτικής σύμβασης συνιστά μόνο αθέτηση της υποχρέωσης που υπέχει έναντι της εποπτεύουσας ΤτΕ, που ελέγχει την τήρηση του Κώδικα και επιβάλλει διοικητικές κυρώσεις σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με τον Κώδικα. Περαιτέρω, ο παραπάνω λόγος της ανακοπής, κατά το δεύτερο σκέλος του περί καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος της καθ' ης να καταγγείλει την ανωτέρω σύμβαση, είναι, απορριπτός ως μη νόμιμος, ενόψει του ότι απαιτείται, για την πληρότητα του σχετικού ισχυρισμού, να εκτιθενται αναλυτικά και σαφώς στο δικόγραφο όλα τα περιστατικά που συγκροτούν την κατάχρηση δικαιώματος από την Τράπεζα και στην προκειμένη περίπτωση ο ανακόπτων δεν επικαλείται καταρχήν ούτε ότι εμπίπτει στην έννοια του «συνεργάσιμου δανειολήπτη» ώστε να τυγχάνει εφαρμοστέα η προπεριγραφείσα διαδικασία του Ν. 4224/2013, ούτε ότι είχε κατ' οιονδήποτε τρόπο ξεκινήσει και βρισκόταν σε εξέλιξη μια τέτοια διαδικασία κατά το χρόνο της καταγγελίας, επιπλέον δε ουδόλως επικαλείται συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά προς θεμελίωση του ισχυρισμού του, πέραν του γεγονότος ότι η άσκηση του δικαιώματος της καθ' ης να καταγγείλει τη σύμβαση πίστωσης επιφέρει σε αυτόν

οικονομική βλάβη, το οποίο όμως από μόνο του δεν αρκεί, χωρίς παράλληλα να γίνεται καθόλου επίκληση άλλων πρόσθετων περιστάσεων, όπως ειδικότερα ότι η καθ' ης δεν έχει συμφέρον ούτε προσδοκά ουσιαστικό κέρδος από την κατά τον περιγραφόμενο τρόπο άσκηση της αξίωσής της, ούτε άλλωστε γίνεται επίκληση άλλων αντικειμενικών στοιχείων, από τα οποία να προκύπτει ότι η πιστούχος εταιρεία κατέβαλε προσπάθειες για την οικονομική ανόρθωση της επιχείρησής της και την έστω σε μεγαλύτερο βάθος χρόνου από το συμβατικά προβλεπόμενο εξόφληση των υποχρεώσεων της, γεγονότα που, σύμφωνα και με όσα προεκτέθηκαν στην ανωτέρω νομική σκέψη, θα επέβαλαν στην καθ' ης την υποχρέωση, στα πλαίσια της ιδιαίτερης σχέσης εμπιστοσύνης μεταξύ αυτής και της πιστούχου, να ανεχθεί μια εύλογη καθυστέρηση στην εκπλήρωση της παροχής της τελευταίας. Σε κάθε δε περίπτωση, ο προκείμενος λόγος, κατά το ως άνω σκέλος του, είναι απορριπτέος και ως ουσία αβάσιμος, καθόσον ουδέν αποδεικτικό μέσο προσκόμισε με επίκληση ο ανακόπτων προς απόδειξη των συναφών με το λόγο αυτό ισχυρισμών του.

Κατ' ακολουθία δε των ανωτέρω, μετά την απόρριψη των λόγων της υπό κρίση ανακοπής, πρέπει να απορριφθεί αυτή στο σύνολό της και να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα της καθ' ης η ανακοπή σε βάρος του ανακόπτοντος, λόγω της ήττας του (άρθρο 176 ΚΠολΛ σε συνδυασμό με τα άρθρα 65 και 66 ΚωδΔικηγ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

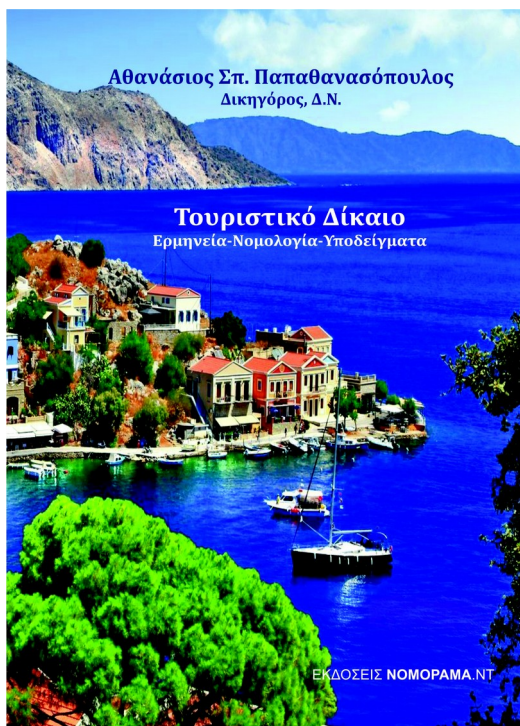
ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την ανακοπή.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον ανακόπτοντα στα δικαστικά έξοδα της καθ' ης η ανακοπή, το ύψος των οποίων καθορίζει στο ποσό των διακοσίων [200,00] ευρώ.

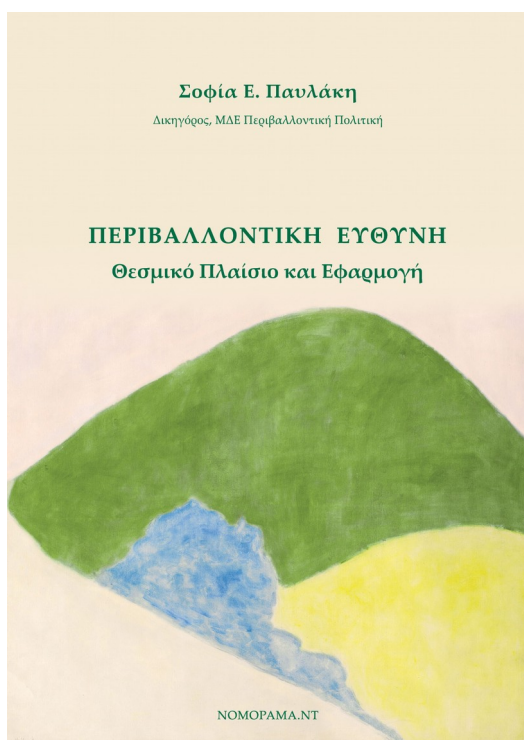
ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στη Λαμία στις ...2018 με την παρουσία της γραμματέως και απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Παπαθανασόπουλος Αθανάσιος **ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ**

Σελ.410 Τιμή 42 ευρώ

Παυλάκη Σοφία **Περιβαλλοντική Ευθύνη**

Σελ. 260 Τιμή 30 ευρώ

